

Η νέα γενιά ψάχνει από κάπου να πιαστεί...

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Διάχυτη η απαισιοδοξία στους νέους 17-34 ετών» αναφέρει πρόσφατο δημοσίευμα (εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ) το οποίο αναλύει έρευνες ανάμεσα στους νέους στην Ελλάδα. Οι νέοι δεν μπορούν να σκεφτούν αμέσως έναν λόγο για τον οποίο είναι χαρούμενοι που είναι Έλληνες. «Κυριαρχεί η εργασιακή εκμετάλλευση». «Δεν εμπιστευόμαστε την Αστυνομία στα Πανεπιστήμια». «Είμαστε στερημένοι σε σχέση με τις προηγούμενες γενιές, καθώς μεγαλώσαμε στην οικονομική κρίση και τώρα στην πανδημία». «Δεν συμφωνούμε με την κατηγορία ότι είμαστε ανεύθυνοι και μεταδίδουμε τον κορωνοϊό». «Δεν εμπιστευόμαστε τα ΜΜΕ, παρά μόνο το Διαδίκτυο». «Δεν εμπιστευόμαστε τις κυβερνήσεις, διότι δεν προβάλλουν ένα πιο συλλογικό όραμα, στο οποίο να παλέψουμε μαζί».

Η νέα γενιά ψάχνει από κάπου να πιαστεί. Η συστηματική αποκοπή της από ρίζες όπως ο πατριωτισμός, η πίστη στον Θεό, ο τονισμός ότι όλα είναι δικαίωμα, ο θρίαμβος της εικόνας, η αδυναμία της πολιτείας να δημιουργήσει συνθήκες αξιοπρεπούς εργασίας, οι ανούσιες πολιτικές διαμάχες, τα ψέματα της

οικονομικής κρίσης, όπως επίσης και η αδυναμία της οικογένειας να μιλήσει για κάτι άλλο εκτός από χρήμα, κατανάλωση, επιθυμίες, η υπερενασχόληση της κοινωνίας με θέματα τα οποία μπορούν να λυθούν εύκολα, όπως τα δικαιώματα των μειονοτήτων, ένα γενικότερο αίσθημα μηδενισμού, έφεραν στο προσκήνιο μια γενιά που δεν ξέρει πού πατά και πού πηγαίνει.

Η νέα γενιά αναζητεί στηρίγματα. Μεταθέτει τον χρόνο του έρωτα αργότερα, καθώς άλλες είναι οι προτεραιότητές της. Έχει κλειστεί στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, διότι τουλάχιστον αυτά εξασφαλίζουν μία αποδοχή και μια αναγνωρισιμότητα. Ακόμη και με τις «καρδούλες» των φωτογραφιών ο νέος νιώθει ότι για κάποιους υπάρχει. Και η μελαγχολία τού να παρακολουθείς τις σειρές του YouTube και να απομονώνεσαι με τα ακουστικά σου στο Spotify, συνδυασμένη με έναν ανεπαίσθητο και ανέκφραστο θυμό για το ότι «τίποτα δεν μπορεί να είναι όπως παλιά», αλλά και «τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει» κάνουν την νιότη να ζει έναν αργό και όχι έναν πυκνό χρόνο, παρατηρήτρια και όχι δημιουργό ζωής.

Έχουμε σκεφτεί, άραγε, ως Εκκλησία την ευθύνη μας έναντι αυτής της γενιάς; Οι μαθητές μας έχουν εγκαταλείψει και αυτό φαίνεται στην κρίση της κατήχησης. Οι φοιτητικές ομάδες και συνάξεις με δυσκολία αποπνέουν ζωή και χαρά. Μένουν οι κατασκηνώσεις που κρατάνε κοινωνία της Εκκλησίας με τη νέα γενιά και κάποιες ενορίες, στις οποίες οι ιερείς δίνουν την ψυχή τους, αγκαλιάζουν δραστηριότητες

που δίνουν κέφι στους νέους, οργανώνουν εθελοντικές ομάδες, παλεύουν συλλογικά.

Κι όμως, το πρόσφατο Πάσχα μας έδειξε ότι οι ναοί είχαν νέα πρόσωπα. Ότι όπως κι αν γιορτάστηκε η ανάσταση, παιδιά και νέοι δεν αρνήθηκαν την πρόσκληση. Το ερώτημα είναι ποια συνέχεια υπάρχει. Αυτή η νεολαία που αναζητεί στηρίγματα θα βρει στην Εκκλησία συζήτηση για τη ύπαρξη, ή θα αποχωρήσει βαριεστημένη για την τυπολατρία που κάνει θόρυβο; Θα βρει μια Εκκλησία που θα δείξει αγάπη, που θα δώσει απαντήσεις ανάστασης από τον θάνατο μέσα από την σχέση με τον Χριστό και τους αγίους ή μια Εκκλησία που θα αγκαλιάζει ό,τι αρρωστημένο από συνομωσίες, ανασφάλειες, φοβίες, όχι για να γιατρέψει αλλά για να κάνει οπαδούς; Θα βρει ήθος κοινοβιακό, με νοιάξιμο για το κάθε ανθρώπινο πρόσωπο ή μία πίστη που θα αρκείται στην διόρθωση της συμπεριφοράς; Η απάντηση αυτή τη φορά πρέπει να δοθεί και σε επίπεδο ηγεσίας.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3w40Kb0>